

Соня Еріксон

Ірина Цілик

Мій телефон — дівчинка.
Я здогадалась.
Вона так довго чекала
хоч якого дзвінка,
аж кнопочки зблякли,
маялась,
маякувала пильно,
гріла мені в кишені пальці.
Вона так довго була будильником,
а хотілося —
калатальцем
радісно вібрувати
десь під колінкою,
щоби я ніжно
їй в серце тисла...
Вона мовчала.
І я мовчала.
І якась між нами
стирчала
тиша кисла.
Все так логічно,
спокійно,
ніхто
нікому
повідомлень не дряпає.
Це дуже по-чоловічому.
Дисконнект — він.
Чоловічий рід.
Хлюпає,
ляпає
однина мого телефону
слізьми електронними —
неживими,
нетеплими,
бо телефонам
не можна
сподіватись діток!

Це аморально.
Неправильно.
Втік і витік
зв'язок.
Мереживом
пишнотіла мережа
наживо
зшиває дзвінки.
Ця какофонія
нерви вижене!..
Просто дощ.
Просто все це не по телефону.
Київстар — він.
Знову ж таки.
Мій телефон — дівчинка.
Але кнопки зблякли.
Коли нема роботи для серця,
навіть механізм сердиться
і в'яне повільно.
Най в цьому не буде сенсу,
втім, коли твоя смска
тобі не вернеться,
ти
з шикарним зв'язком удвох
аж ніяк не мобільна...